

ἀσβολώνω Ἡπ. Θήρ. Κέρκ. (Ἀργυρᾶδ. κ.ά.) Κρήτ. Κύθηρ. Νάξ. (Ἀπύρανθ. Βόθρ.) Παξ. — Λεξ. Περίδ. Μπριγκ. Πρω. Δημητρ. — ΛΜαβίλ. Ἔργα 90 ἀσβολώνου Ἡπ. Μακεδ. (Γρεβεν.) ὁσβολώνω Κρήτ. Λευκ. Πόντ. (Σινώπ.) — Λεξ. Δημητρ. ὁσβολών-νω Ρόδ. ὁσβολών-νου Μεγίστ. ὁσβολώνω Λεξ. Δημητρ. ὁσβολώνου Θράκ. (Αἰν.) ἀρ-βοσώνω Νάξ. (Φιλότ.) Μέσ. χασβαλώνουμι Μακεδ.

Ἐκ τοῦ μεταγν. ἀσβολῶ. Ὁ τύπ. χασβαλώνου-μι κατ' ἐπίδρασιν τοῦ χάσκω. Περί τῆς λ. ἰδ. ΓΧατζιδ. ΜΝΕ 1,136 καὶ ΝΠολίτ. ἐν Λαογρ. 4 (1912/3) 653 κέξ.

1) Μελαίνω, ρυπαίνω δι' αἰθάλης Θήρ. Νάξ. (Ἀπύρανθ. Βόθρ. Φιλότ.) — Λεξ. Περίδ. Μπριγκ. Πρω. Δημητρ.: Ἀσβολώσετέ δονε ἱὰ τὸ πείσμα δον κι ἄς μὴν ἤθελε τὸν ἀσβο-λίμαρ Ἀπύρανθ. Πες πῶς μ' ἐσβολώσες με τὴ γουβέδα ποῦ πες αὐτόθ. Ἡρθανε ἀσβολωμένοι Βόθρ. Τὴ γουρλιαλὴ ἐσυ-δράλευγε κ' εἶναι ἀρβοσωνόμενος (κουρλιαλὴ=πηλίνη χύτρα) Φιλότ. || Παροιμ.

Τὸ κάρβουνο ἀναμμένο καίει, σβησμένο ἀσβολώνει (ἐπὶ ἀνθρώπων ὅπωςδὴποτε ἐπιβλαβῶν) Θήρ. Ἡ σημ. καὶ μεταγν. Πβ. Πλουτάρχ. Κίμ. 1 «τοὺς δ' ἀπὸ τοῦ γένους αὐ-τοῦ... αἰολίζοντες ἀσβολωμένους καλοῦσι διὰ τὸ τὸν Δά-μωνα πρὸς τὸν φόνον ἀσβόλῳ χρισάμενον ἐξελεθῆναι». 2) Καίω, ἀπανθρακῶ Μακεδ. (Γρεβεν.): Ἄσμ.

Φουτιὰ ἄς οἱ κάμνη, κυνηγέ, φουτιὰ κι ἄς σ' ἀσβολώσω, οὐπ' ἄφηκας τὴν πέριδικα νὰ κιλαδάη 'ς ἄλλους.

3) Κάμνω τινὰ νὰ χάσῃ τὴν διαύγειάν του ὑπὸ ἰσχυ-ροῦ πλήγματος, ἀπροσδοκίτου εἰδήσεως, κοπώσεως ἢ ἄλ-λης τινὸς αἰτίας Θράκ. (Αἰν.) Κρήτ. Κύθηρ. Μακεδ. Με-γίστ. Πόντ. (Σινώπ.) Ρόδ.: Ἐσβολώσες με, γιέ μου (ἐνν. διὰ τοῦ θανάτου σου) Μεγίστ. Ἐσβολώθην ποῦ τ' ἄκουσε Ρόδ. Ἀσβολώσέ μ' ὁ πόνος Κρήτ. Ἀσβολωμένος εἶν' ὁ κακομοίρης, γιὰ τὸ τοῦ ψόφου ἢ - ῥ - αἰλαιά δον (αἰλαιά=ἀγγελὰς) αὐτόθ. Νὰ φραῖ ἢ λαλιά σου, γιὰ τὸ ὁσβολῶθα (ἐσκοτίσθην, ἐξαλί-στηκα νὰ σὲ ἀκούω) Σινώπ. || Ἄσμ.

Εἶδαν παππᾶδες κ' ἔχασκαν, οἱ διάκοι χασβαλώθ' καν κι τὰ μικρὰ διακόπουλλα ἔπισαν τὰ χαρτιά τους

Μακεδ. β) Τυφλώνω Κρήτ.: Ἀσβολώσέ δονε. Διὰ τὴν σημ. πβ. τὸ παλαιὸν «κόρας κατησβολώσεν αὐτὸς ὁμμά-των». Ἰδ. ΝΠολίτ. ἐν Λαογρ. 4 (1912/3) 655 σημ. 9. 4) Πληγώνω, τραυματίζω Κρήτ.: Νὰ σ' ἀσβολώσῃ θέλει, μόνο φύγε. Ἐσβολώσε μιὰ δέριδικα καὶ τὴν ἡπιασ' ὁ σκύλλος. Ἡκα-τσέ μου μιὰ δερὸνα 'ς τὸ δόδα κ' ἐσβολώθηκα, δὲ δορῶ νὰ πατήσω. 5) Καταστρέφω Ρόδ.: Ἐσβολώθην τὸ βυζὶν τῆς κατοίκας. 6) Ἐπηρεάζω, ἐπιδρῶ εἰς τὴν βούλησιν τινος Κέρκ.: Τοὺς ἀσβολώσα με τὸ μάτι τὴν ὥραν ποῦ τοὺς ἔδινε τὰ σφαιρίδια (ἐνν. τοὺς ψηφοφόρους). 7) Κλέπτω ἐπιτη-δείως, ὑποκλέπτω Λευκ. 8) Βλάπτω, προσβάλλω, ἐπὶ κακῶν πνευμάτων Κέρκ. (Ἀργυρᾶδ. κ.ά.) Κρήτ.: Χτὲς τὴ νύχτα ἔκατσε 'ς τὸ τρίστρατο καὶ τὸν ἀσβολώσανε Ἀργυρᾶδ. Ἀσβολώθηκε ἡ κωπέλλα σου καὶ πρέπει νὰ τσῆ κάμης νυχτο-λειτουργιὰ γιὰ νὰ γιάνη αὐτόθ. Ὁσβολωμένος εἶναι καὶ δὲ γα-τέει εἶδα λέει Κρήτ.

Μετοχ. 1) Πελιδνός, μαυροκίτρινος ΛΜαβίλ. Ἔργα 90: Ποίημ.

Ἦταν ἀχνός 'ς τὸ θῶρι του, 'ς τὴν ὄψι ἀσβολωμένος.

2) Πλήρης δυστυχίας, ἄθλιος Ἡπ. Κέρκ. (Ἀργυρᾶδ. κ.ά.) Κρήτ. — ΛΜαβίλ. Ἔργα 128: Ἡ ὥρα ποῦ γεννήθηκα ἦτονε κακὴ κι ἀσβολωμένη Κρήτ. Τὸ γακό σου τὸ γαῖρὸ καὶ τὸν ἀσβολωμένονε! (ἀρὰ) Ἀργυρᾶδ. Καταστέματα κακὰ κι ἀσβολωμένα ΛΜαβίλ. ἐνθ' ἀν. || Παροιμ.

Ἐντεσε ὁ κακὸς καιρὸς με τὸν ἀσβολωμένο (ἐπὶ ἀντιξῶν περιστάσεων) Ἡπ. Ἡ σημ. καὶ μεσν. Πβ.

Πρόδρομ. 1,48 (ἐκδ. Hesselring - Pernot) «ἔχεις με χρό-νους δώδεκα ψυχροὺς κι ἀσβολωμένους». 3) Οὐς., τὸ πο-νηρὸν πνεῦμα, ὁ διάβολος Κρήτ.: Ἀμε 'ς τὸν ἀσβολωμένο! Πβ. ἀποσβολώνω.

ἀσβόλωτος ἐπίθ. Νάξ. (Ἀπύρανθ.)

Ἐκ τοῦ ἐπίθ. *ἀσβολωτός < ἀσβολώνω τοῦ ἀρκτι-κοῦ α προσλαβόντος σημασίαν στερητικὴν διὰ τῆς προπα-ροξυτονίας. Ἰδ. ἀ - στερητ. 2α.

Ὁ μὴ ρυπανθεὶς δι' ἀσβόλης: Ἡ δεῖνα εἶν' ἀσβόλωτη. Τζέτζερα ἀσβόλωτα.

ἀσβός ὁ, πολλαχ. ἄσβος Βιθυν. Ἡπ. Πελοπν. (Ἀ-χαῖα Ἡλ. Κόκκιν. Κορινθ. Κυνοῦρ. Μεσσ.) — ΑΚαρκαβίτσ. Ζητιᾶν. 160 Ἀρχαιολόγ. 40 — Λεξ. Αἰν. Μπριγκ. Βλαστ. 420 Πρω. Δημητρ. ἄσβους Ἡπ. (Ζαγόρ. κ.ά.) Θεσσ. Μα-κεδ. (Καταφύγ.) Στερελλ. (Αἰτωλ. Εὐρυταν.) γιάσβους Μα-κεδ. (Βλάστ. Βογατσ. Σιάτ.) ἱάσβους Μακεδ. (Βλάστ.) ἄσβιος Λεξ. Βλαστ. 420 ἄζος Λεξ. Μ. Ἐγκυκλ. ἄζος Λεξ. Κινδ Λεγρ. Βλαστ. 420 χάζος Ἀττικ. ἑσβός ΣΓρανίτσ. Ἀγρια καὶ ἡμερ. 42 ἑσβος Λευκ. Πελοπν. (Ἀνδρίτσ. Ἀ-χαῖα Δημητσάν. Μεσσ. Παππούλ. Τριφυλ.) — ΚΧατζοπ. Ἀννιῶ 73 ἑσβους Ἡπ. Στερελλ. (Κεφαλόβρ. Φθιώτ.) ἑσγους Μακεδ. (Σισάν.) ἑξους Μακεδ. (Καστορ.) ὁσβός Πελοπν. (Μάν.) — Λεξ. Πρω.

Ἐκ τοῦ μεσν. οὐς. ἄσβος, ὁ παρὰ τῷ Μυρεψῷ. Ἰδ. Δουκ. ἐν λ. Πβ. καὶ Πουλλολόγ. στ. 608 (ἐκδ. G Wagner σ. 197) «σκουληκόασβε με τὴν κάππαν». Περί τῆς λ. ἰδ. ΜΣτεφανίδ. ἐν Λεξικογρ. Ἀρχ. 5 (1918/20) 72 κέξ.

1) Τὸ θηλαστικὸν τρόχος ὁ κοινός (meles taxus) τῆς τάξεως τῶν ἀρκτιδῶν (urridae) πολλαχ.: Χάσι ἔναν κόπου νὰ πὰ νὰ ἰδῆς, τοῦ χάλασι οὐ ἄσβους τὸν καλαμπόξ; Στερελλ. (Αἰτωλ.) Βγάνει κατὶ ἀγριοφωνὸς σὰν τὸν ἄσβο Ἡλ. Ἐνα χαμώγελο ἔδωσε ὄψι ἑσβου 'ς τὸ πρόσωπό του ΚΧατζοπ. Ἀν-νιῶ 73 Σκαλώσανε 'ς τοὺς γκρεμοὺς σὰν ἄσβοι ΑΚαρκαβίτσ. Ἀρχαιολόγ. 40 || Φρ. Εἶναι σὰν ἄσβός (ἐπὶ παιδίου ζαρωμέ-νου) Πελοπν. (Λακων.) Φεύγει σὰν ἄσβός (τρεχᾶτος) αὐτόθ. Στόμα ἄσβος (ἐπὶ φλυάρου) Ἡπ. Ἡ λ. καὶ ὡς παρων. Πε-λοπν. (Οἰν.), ὑπὸ δὲ τὸν τύπ. Γιάσβους (ἐπὶ νέου κυνηγοῦν-τος) Μακεδ. (Βλάστ.) Συνών. ἄρκαλος, ἀσβούνι. β) Τὸ δέρμα τοῦ τρόχου χρησίμου πρὸς κατασκευὴν γουνα-ρικῶν Ἀθῆν. κ.ά. 2) Τὸ ἀκανθότριχον ζῷον ὕστριξ ὁ λοφιοφόρος (hystrix cristata) τῆς τάξεως τῶν τρωκτι-κῶν (rodentia), ὅμοιον πρὸς τὸν ἄσβον καὶ τὸν ἀκαν-θόχοιρον Μακεδ. (Καστορ. Σισάν.) κ.ά.: Οὐ σκουντός οὐ Μήτρους γιρὸς σὰν τὴν πέτρα οἱ δέκα μέρις μαζώθ'κι σουρὸς σὰν ἑσγους (ἐκ διηγ.) Σισάν. || Παροιμ.

Οὐ ἑξους διρδιρίζιτι νὰ πάρ' τὴν ἀχιλῶνα (ἐπὶ τῶν ἀδυνάτων) Καστορ. 3) Τὸ ἔντομον ρυγχίτης ὁ κωνικός (rhynchites conicus) τῆς τάξεως τῶν κολεο-πτέρων (coleoptera) ἀμπελοφθόρον, ὁ τῶν ἀρχ. ἱξ, τοῦ ὁποῖου ἡ κάμψη μέλαινα χνουδωτὴ Λεξ. Περίδ. Βυζ. Λεγρ. Μπριγκ. Βλαστ. 438. [**]

ἀσβότριχα ἡ, Στερελλ. (Αἰτωλ.)

Ἐκ τῶν οὐς. ἀσβός καὶ τριχα.

Θριξ τοῦ ἀσβοῦ.

ἀσβότρυπα ἡ, Στερελλ. (Αἰτωλ.) — Λεξ. Αἰν. ἀσβό-τρυνπα Πελοπν. (Ἀρκαδ.)

Ἐκ τῶν οὐς. ἀσβός καὶ τρυπα.

Ἡ φωλεὰ τοῦ ἀσβοῦ.

ἀσβούδι τό, Λεξ. Δημητρ.

Ἐκ τοῦ οὐς. ἀσβός καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -ούδι.

1) Μικρὸς ἀσβός. 2) Μεταφ. ὁ δειλὸς καὶ συστελλόμενος.

ἀσβούνη τό, ἀμάρτ. ἀσβούνη Θεσσ. (Καλαμπάκ.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀσβός.

Ἀσβός 1, ὁ ἰδ.

ἀσβούριστος ἐπίθ. ΑΜαμμέλ. Θαλασσιν. 102.

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. σβουριστός < σβουρίζω.

Ὁ μὴ περιστρεφόμενος: Μιὰ... παρτίδα ἀπὸ λαιμάργους γλάρους... πέφτει μ' ἀστραπῆς γρηγοράδα σβουριστὴ καὶ κατακόρυφα πὰς τὸ νερὸ... καὶ ξαναφτερώνει ἀμέσως, μὰ ἀσβούριστὴ καὶ ξέκλωστη πγά.

ἀσεβασιά ἡ, Μύκ.

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ οὐσ. σέβασι.

Ἀσέβεια.

ἀσέβεια ἡ, λόγ. σύννηθ.

Τὸ ἀρχ. οὐσ. ἀσέβεια.

Ἐλλειψις σεβασμοῦ πρὸς τοὺς ἀνωτέρους ἢ τὰ θεῖα: Αὐτὸ ποῦ εἶπες εἶναι ἀσέβεια. Συνών. ἀσεβασιά.

ἀσεβής ἐπίθ. λόγ. κοιν. καὶ δημῶδ. Πελοπν. (Λακων.) ἀσεβός Πόντ. (Τραπ.) ἄσεβος ΚΠαλαμ. Δωδεκάλ. Γύφτ. 127 Βωμ. 44 — Λεξ. Πρω. Δημητρ.

Τὸ ἀρχ. ἐπίθ. ἀσεβής. Οἱ τύπ. ἀσεβός, ἄσεβος μετεπλάσθησαν κατὰ τὰ εἰς -ος ἐπίθ., καθ' ἃ καὶ ἀκριβός καὶ ἀκριβός ἐκ τοῦ ἀκριβής κττ.

Ὁ μὴ σεβόμενος τοὺς γονεῖς, τοὺς πρεσβυτέρους καὶ ἀνωτέρους ἢ τὸν Θεόν, ἀνίερους, ὑβριστὴς ἐνθ' ἄν.: Ὁ δεῖνα εἶναι ἀσεβής, δὲ σέβεται μήτε Θεὸ μήτε ἀνθρώπους λόγ. κοιν. || Φρ. Ἀλαλα τὰ χεῖλη τῶν ἀσεβῶν! (ἐκ τῆς ἐκκλησιαστικῆς γλώσσης. Ἐπὶ βλασφημίου) ΙΒενιζέλ. Παροιμ. 353,3. || Παροιμ. Σ' τοῦν ἀσεβήδωνε τὸ χωρὶς τὸν Ἀλωνάρι βρέχει Λακων. Τ' ἀσεβοῦ τὸ βίον ὁ δάβολον τρώει ἀτο (ἐπὶ φιλαργύρου τοῦ ὁποίου τὰ χρήματα σπαταλῶνται ὑπὸ κακῶν κληρονόμων) Τραπ. || Γνωμ.

Ἀλλοιά τονε τὸν ἀσεβῆ κι ὁποῦ κοντά του στέκει Λεξ. Πρω. Δημητρ. || Ποίημ.

Καὶ μελανιάσουν οἱ οὐρανοὶ καὶ ἡ κόλασι μανιάση κι ἀνοιξή γιὰ νὰ καταπιῇ τῶν ἄσεβων τὸ γένος

ΚΠαλαμ. Βωμ. 44

Καὶ μὲ τὸν ἄμγαλο γελοῦσαν | καὶ μὲ τὸν ἄσεβο φρενιάζαν ΚΠαλαμ. Δωδεκάλ. Γύφτ. 127.

ἀσεύρακος ἐπίθ. Πελοπν. (Λακων. Μάν.) ἀσεύρακος Πελοπν. (Μάν.)

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. σεύρακος.

Ὁ μὴ καταγόμενος ἀπὸ σεύραν, ὁ μὴ ἔχων εὐγενῆ καταγωγὴν ἐνθ' ἄν.: Ἄσμ.

Κι ἀνοίξαι τὸ δόλεμο | κι ἀνακατώθησα οἱ γενεές καὶ σεύρακοὶ κι ἀσεύρακοι

Μάν. Συνών. ἀσεύραστος, ἄσειρος 1, ἀσόγιαστος, ἄσογος, ἀσόιστος, κακόσειρος, ἀντίθ. καλόσειρος, σεύρακος.

ἀσεύραστος ἐπίθ. ἀμάρτ. ἀσεύραγος Πελοπν. (Μάν.)

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. *σεύραστος < σεύραζω.

Ἀσεύρακος, ὁ ἰδ.: Ἀσεύραγε! (ὑβρις πρὸς μὴ Νικλιάνον).

ἄσειρος ἐπίθ. Πελοπν. ἄσουρος Κάρπ. — Λεξ. Πρω.

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ οὐσ. σεύρα. Διὰ τὸν τύπ. ἄσουρος πβ. καὶ σουρώνω παρὰ τὸ σεύρωνω.

1) Ἀσεύρακος, ὁ ἰδ., Πελοπν. — Λεξ. Πρω.: Ἀφ' τοῦ αὐτόν, εἶναι ἄσειρος Πελοπν. Εἶσαι ἄσειρος καὶ τὸ σοὶ σου προκοπὴ δὲν κάνει αὐτόθ. 2) Ἰσχνός, ἀδύνατος, καχεκτικός, ἐπὶ ζώων, φυτῶν, καρπῶν ἐνθ' ἄν.: Πῆρα εἶνα γουρ'νάκι, ἀλλὰ εἶναι ἄσειρο Πελοπν. Ἀσουρο ἀρνι - κλῆμα Κάρπ. || Παροιμ.

Εἶναι κι ἄσουρος ἀρνός, | ἔχει καὶ πλατιέαν ὀραίαν (ἐπὶ τῶν κομπορρημονούντων) Κάρπ.

ἄσειστος ἐπίθ. Ζάκ. Πόντ. (Κερασ. Τραπ.) κ.ά. — Λεξ. Γαζ. Περίδ. Πρω. Δημητρ. — ΑΠροβελ. Ποιήμ. 1, 137 Γ'Επαχτίτ. ἐν Προπυλ. 1, 251 ΠΠαπαχριστοδ. ἐν Ἀρχ. Θρακικ. Θησ. 3, 13 ΔΣολωμ. 65 ΚΠαλαμ. Ὑμν. Ἀθην. 112 ἄσειχτος ΘΚληρονόμος ἐν Κρητ. Στοῖ 3, 126.

Τὸ μεταγν. ἐπίθ. ἄσειστος.

1) Ὁ μὴ σειόμενος ἢ σεισθεῖς, ἀκίνητος, ἀκλόνητος ἐνθ' ἄν.: Δεντρὰ ἄσειστα Τραπ. Ὁ Σταχτογιαννης ἦταν... ἄσειχτο κούτσουρο, βαρεῖοταν νὰ σηκωθῇ 'ς τὰ πόδια του ΘΚληρονόμος ἐνθ' ἄν. Ἐμειναν ἐκεῖ ἄσειστα, σκυφτὰ... καὶ τὰ πρὸ δειλὰ μάλιστα ἦταν ἔτοιμα νὰ τὸ βάλουν καὶ 'ς τὰ πόδια Γ'Επαχτίτ. ἐνθ' ἄν. Τὸ χῦμα ὁρμητικὸ φθάνοντας βρῖσκει ἐμπόδια νὰ περάσῃ γλήγορα τοῖς πέτρινες κολόννες ποῦ ἄσειστες ἀπὸ αἰῶνες τώρα βαστοῦν 'ς τίς μπόρες ΠΠαπαχριστοδ. ἐνθ' ἄν. || Ποιήμ.

Κ' ἦταν σὰν κόσμος ἄσειστος κι ἄγνωστος ποῦ δὲν ξέρει κανεὶς τί κρύβει μέσα του...

(ὁ κέδρος) ΚΠαλαμ. ἐνθ' ἄν.

... Σαπλωμένος 'ς τῆς σπηλαιᾶς τὴν ἄσειστη τὴ σκέπη

τὸ ναῦτη κλαίω ποῦ ζωντανὸ τὸ Χάρω ἐμπρός του βλέπει ΑΠροβελ. ἐνθ' ἄν. 2) Μεταφ. βαρὺς, μέγας, ὑπέρογκος Πόντ. (Τραπ. κ.ά.): Ἀσειστον προῖκαν ἐδῶκαν ἀτεν οἱ γονεοὶ ἀτ'ς Τραπ.

ἀσέληνος ἐπίθ. Ἡπ. — ΚΚρυστάλλ. Ἔργα 2, 38 'σέληνος Ἡπ. 'σέληνους Θεσσ.

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ οὐσ. σέληναῖο.

Ἐκεῖνος τὸν ὁποῖον δὲν ἐπετάλωσαν ἀκόμη, ἀδάμαστος: Ἄσμ.

Γύρεψε βόιδια 'ς τὸ ζυγὸ, 'γελάδια 'ς τὴν ἀγέλη, μούλες, φοράδες κι ἄλογα κι ἀσέληνο πουλάρι

Ἡπ.

... Ἀφέντη, καβαλλίκα

'ς τ' ἀσέληνο, προσέληνο, 'ς τὸ κάλλιο τὸ πουλάρι αὐτόθ.

Ἀφέντη, καβαλλίκιμι σὶ 'σέληνου μουλάρι

Θεσσ. — Ποιήμ.

Ἐσένα πρέπει, ἀφέντη μου, γιὰ νὰ καβαλλικεύης

τ' ἀσέληνο, προσέληνο, τὸ κάλλιο τὸ πουλάρι

ΚΚρυστάλλ. ἐνθ' ἄν.

ἀσέλλωτα ἐπίρρ. σύννηθ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀσέλλωτος. Ἡ λ. καὶ παρὰ Σομ.

Χωρὶς σέλλαν, ἐφίππιον: Καβαλλικεύει ἀσέλλωτα. Μὴν καθίζης 'ς τὸ ἄλογο ἀσέλλωτα νὰ μὴ σὲ ρίξῃ.

ἀσέλλωτος ἐπίθ. σύννηθ. ἀσέλλουτος βόρ. ἰδιώμ.

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. σελλωτός < σελλώνω.

1) Ὁ μὴ σελλωθεῖς ἢ ὁ μὴ φέρων σέλλαν, ἐφίππιον, ἐπὶ ὑποζυγίων σύννηθ.: Φοράδα ἀσέλλωτη. Ἀλογο ἀσέλλωτο σύννηθ. — Ὁ στρατὸς φριμάζει σὰν τ' αἶτι ποῦ θέλει νὰ τρέξῃ 'ς τὸ λιβάδι ἀσέλλωτο ΓΒλαχογιάνν. Γῦροι ἀνέμ. 105. Ράχι ἀσέλλωτη ΚΠαλαμ. Δωδεκάλ. Γύφτ. 58. 2) Ὁ μὴ συνηθίζων νὰ καθίζῃ, ἀλλ' ἰστάμενος πάντοτε ὀρθὸς Κρήτ.

ἀσενιάριστος ἐπίθ. Θήρ. Σαλαμ. ἀσινιάριστος Σύμ. ἀσ'νάρ'στους Στερελλ. (Αἰτωλ.) ἀσ'νάρ'γους Στερελλ. (Αἰτωλ.)

